

РЕШЕНИЕ

№ 4332

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 18.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2513** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Е. П. Й., ЕГН: [ЕГН], адрес: [населено място], общ. Столична, [улица] чрез адвокат А. С. Ч., срещу Решение № 1040-21-110/07.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-5187-6/21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ – С. – град.

В жалбата се излагат подробно основания за незаконосъобразност, непълнота, неправилност, неаргументираност на процесното решение и потвърденото с него разпореждане, като издадени в противоречие с процесуалноправните и материалноправните разпоредби на КСО и АПК. Наведени са твърдения за нарушаване правото на защита на жалбоподателката и неправилно тълкуване и прилагане на правните разпоредби.

В съдебно заседание жалбоподателката – Е. П. Й., редовно уведомена, не се явява, представлява се от адв. Ч. с пълномощно по делото, който поддържа жалбата, иска допълнителен срок за писмена защита и претендира разноси, за което представя списък.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С. – град, редовно уведомен, не се явява, представлява се от юрк. В. с пълномощно по делото, която оспорва жалбата като неоснователна и моли за потвърждаване на решението на директора на ТП на НОИ

като правилно и законосъобразно. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и претендира юрисконсултско възнаграждение. Представени са писмени бележки.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и намиращите се в изпратената от ответника по жалбата административна преписка писмени доказателства, намира за установена от фактическа страна следното:

По заявление, подадено от жалбоподателката, с вх. № 214-00-5187/19.09.2016 г. с Разпореждане № 214-00-5187-1 от 28.09.2016 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 вр. чл. 54а, ал. 1 вр. чл. 54б, ал. 1 вр. чл. 54в, ал. 1 от КСО е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 16.09.2016 г. до 15.09.2017 г. в размер на 32,12 лева дневно.

Във връзка с последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ – С. – град във връзка с подадените от [фирма], ЕИК:[ЕИК] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход и предвид установеното, че едноличният собственик и управител на дружеството – С. В. И., е починала на 15.07.2016 г. в дружеството са извършени проверки от ТД на НАП – С. – град, ИА „Главна инспекция по труда“ и проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ- С. – град.

При това положение административният орган – ръководител на осигуряването за безработица, е приел, че са налице нови доказателства, които имат значение за преценка на правото на парично обезщетение за безработица по заявление с вх. № 214-00-5187/19.09.2016 г. и с Разпореждане № 214-00-5187-2 от 02.08.2017 г. е спрял на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО производството по изплащане на парично обезщетение за безработица до извършване на проверка в осигурител [фирма].

От установените факти и обстоятелства при проверките се е наложило заключение, че през 2016 г. [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон /ТЗ/, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не са установени данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството през 2016 г., които да обусловят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица. С оглед на установеното са предприети действия от НОИ за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. на министъра на финансите, подадени от дружеството [фирма], данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО в периода 01.01.2016 г. – 31.12.2017 г., като в това число и за жалбоподателката данните са заличени.

На основание извършената проверка в [фирма] ръководителят на осигуряване за безработица е издал три последователни разпореждания, а именно: Разпореждане № 214-00-5187-3 от 05.06.2019 г., с което е възобновил производството по изплащане на парично обезщетение; Разпореждане № 214-00-5187-4 от 05.06.2019 г., с което е отменил Разпореждане № 214-00-5187-1 от 28.09.2016 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО на жалбоподателката; Разпореждане № 214-00-5187-5 от 05.06.2019 г., с което е отказал отпускане на парично обезщетение за безработица по 54а от КСО по заявление с вх. № 214-00-5187/19.09.2016 г.

Въз основа на издадените и посочени разпореждания е издадено и потвърденото с процесното решение Разпореждане № 214-00-5187-6 от 21.06.2019 г., с което ръководителят на осигуряване за безработица е разпоредил жалбоподателката да възстанови недобросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода 16.09.2016 г. – 30.06.2017 г. в размер на 6327.64 лв. – главница, и 1482.56 лв.

– дължимата лихва от датата на неоснователно полученото обезщетение до датата на настоящото разпореждане. Прието е че след извършена проверка в [фирма], ЕИК:[ЕИК], данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 31.08.2016 г. до 18.09.2016 г., вкл. са заличени поради липса на търговска дейност на дружеството. За същия период Е. П. Й. не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО и за периода от 16.09.2016 г. до 30.06.2017 г. лицето е получавало парично обезщетение за безработица.

Разпореждане № 214-00-5187-6 от 21.06.2019 г. е било обжалвано по административен ред на основание чл. 117, ал. 1, б. „д“ от КСО. С Решение № 1040-21-110/07.02.2020 г. директора на ТП на НОИ – С. – град е потвърдил оспорваното разпореждане.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспореното определение. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съдът счита, че оспорваното решение е издадено от компетентен орган, в изискуемата писмена форма.

По отношение на съответствието му с материалноправните разпоредби, с процесуалните правила и целта на закона настоящият състав намира следното:

С оглед представените по делото писмени доказателства се установява, че не всички, посочени по-горе разпореждания, издадени от ръководителя на осигуряване за безработица, са били надлежно връчени на жалбоподателката. От административната преписка може да се направи извод, че единствено Разпореждане № 214-00-5187-1 от 28.09.2016 г., Разпореждане № 214-00-5187-4 от 05.06.2019 г., Разпореждане № 214-00-5187-5 от 05.06.2019 г. и Разпореждане № 214-00-5187-6 от 21.06.2019 г. са надлежно връчени. Другите две разпореждания, а именно – Разпореждане № 214-00-5187-2 от 02.08.2017 г. и Разпореждане № 214-00-5187-3 от 05.06.2019 г., не са били надлежно връчени на жалбоподателката. Изложеното в жалбата обстоятелство, че две от разпорежданията са издадени в един и същ ден /Разпореждане № 214-00-5187-4 от 05.06.2019 г. и Разпореждане № 214-00-5187-5 от 05.06.2019 г./ и са връчени заедно с Разпореждане № 214-00-5187-6 от 21.06.2019 г. в действителност са основание да се приеме, че е налице нарушение на административнопроизводствените правила, на принципа на равнопоставеност на страните в административното производство и на процесуалните права на заинтересованото лице. Въпреки че срокът за тяхното обжалване е започнал да тече от датата на тяхното получаване и жалбоподателката е имала право да обжалва както процесното разпореждане, така и другите две, връчени заедно с него, издаването на всяко едно от тях предполага и изисква предходното да е влязло в сила. В този смисъл административният орган /АО/ не е спазил това изискване, като, без да изчака да мине законовият 14-дневен срок за обжалване на Разпореждане № 214-00-5187-4 от 05.06.2019 г. и то да влезе в сила, той е издал и другите две разпореждания.

Второ, невръчването по надлежен начин на посочените по-горе две разпореждания /Разпореждане № 214-00-5187-2 от 02.08.2017 г. и Разпореждане № 214-00-5187-3 от 05.06.2019 г./ противоречи както на материалния закон и по-специално на правилото, регламентирано в чл. 110, ал. 4 от КСО, така и на административнопроизводствените

правила. Поради ненадлежното връчване на цитираните разпореждания в действителност жалбоподателката е била лишена от правото си на защита, тъй като тя не е своевременно уведомена за тяхното издаване, не ѝ осигурена възможност да се запознае с тяхното съдържание и да организира своята защита. Освен това, тъй като не са връчени, въпросните разпореждания не са влезли в сила, тъй като тяхното стабилизиране като индивидуални административни актове /ИАА/ по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК е обусловено от изтичане на 14- дневен срок, в който техният адресат може да ги обжалва и който започва да тече не от кой да е момент, а именно от тяхното надлежно връчване.

Ненадлежното връчване е съществено нарушение, което води до опорочаване и на последващите разпореждания, описани по- горе, тъй като в конкретния случай всяко следващо разпореждане е обусловено от предходното. В тази връзка, щом не е влязло в сила Разпореждане № 214-00-5187-2 от 02.08.2017 г. за спиране на производството за изплащане на парично обезщетение за безработица, не може да бъде издадено и да влезе в сила и Разпореждане № 214-00-5187-3 от 05.06.2019 г. за възобновяване на производството. След като не може да бъде издадено и да влезе в разпореждането за възобновяване, не може да бъде издадено и да влезе в сила и Разпореждане № 214-00-5187-4 от 05.06.2019 г., с което е отменено Разпореждане № 214-00-5187-1 от 28.09.2016 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица. След като не може да бъде издадено и да влезе в сила разпореждането, с което е отменено разпореждането за отпускане на обезщетение за безработица, не може да се издаде и да влезе в сила и Разпореждане № 214-00-5187-5 от 05.06.2019 г., с което е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по заявление с вх. № 214-00-5187/19.09.2016 г. И най- накрая, след като не може да бъде издадено и да влезе в сила разпореждане за отказване на отпускане на парично обезщетение за безработица, не може да бъде издадено и да влезе в сила и процесното Разпореждане № 214-00-5187-6 от 21.06.2019 г., с което ръководителят на осигуряване за безработица е разпоредил жалбоподателката да възстанови недобросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода 16.09.2016 г. – 30.06.2017 г.

С оглед гореизложеното липсата на влязло в сила разпореждане за спиране на производството за изплащане на парично обезщетение за безработица поради ненадлежното му връчване обуславя незаконосъобразност и на следващите го актове, тъй като жалбоподателката е била лишена от възможността да упражни правото си на жалба и да защити правата си по отделните разпореждания. Целта на уведомяването е да се доведе до знанието на лицето неблагоприятният за него административен акт, като за това административният орган следва да положи дължимите от закона усилия. В този смисъл тази цел в настоящата хипотеза не е постигната, поради което може да се приеме, че е извършено нарушение не само на материалноправната и процесуалната норма, но и на целта на закона.

За пълнота следва да се посочи, че изложените в жалбата твърдения, че е налице изземване на правомощия на горестоящ орган от страна на по- нисшестоящ орган не са основателни, тъй като в конкретния казус е извършвана проверка по реда на Инstrukция № 1 от 03.04.2005 г. за реда и начина за осъществяване на контролноревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт, възложена със Заповед № ЗР – 5-21-00602108/02.08.2019 г. на основание чл. 28, ал. 1, т. 1, като лицето, извършило съответната проверка отговаря на изискванията

за контролен орган по смисъла на чл. 3, т. 1 от Инструкцията. В този смисъл не е налице изземване на компетентност.

Съдът счита, че следва да се отбележи и че неуведомяването и невключването на жалбоподателката в производството по заличаване на данни, подадени по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО не е основание за отмяна на оспорваното решение и потвърденото с него разпореждане. Съобразно практиката на Върховния административен съд /ВАС/ не е съществено процесуално нарушение по чл. 168, ал. 4 от АПК неуведомяването на жалбоподателката по реда на чл. 26, ал. 1 от АПК за започване на административното производство по издаване на задължителни предписание по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО за спазване на разпоредбите на КСО, в това число и за коригиране на данни по чл. 5, ал. 4, защото страни в това производство са само контролният орган и осигурителят и само последният е адресат на издадените от контролния орган задължителни предписания. Правото на жалбоподателката на защита не е нарушено от неучастието ѝ във въпросното производство, защото правото ѝ на обезщетение не е накърнено от издадените на осигурителя задължителни предписания и за нея е налице друг, регламентиран в закона ред за тяхната защита, а именно – обжалването на разпореждането.

По горните съображения оспореното решение на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-5187-6/21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряване за безработица при ТП на НОИ – С. – град, се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Поради това, че съдът не може да се произнесе по съществуването на спора, тъй като действа при условията на чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона. Преди произнасяне по жалба с вх. № 1012-21-1304/30.07.2019 г. административният орган следва да връчи Разпореждане № 214-00-5187-2 от 02.08.2017 г. по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО и едва след влизането му в сила да предприеме издаването на последващите разпореждания.

Предвид изхода на спора съдът следва да присъди в полза на жалбоподателката своевременно поисканите разноси. Приложени са доказателства, че последната е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 500 /петстотин/ лева. С оглед своевременно направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар от страна на ответника, което съдът намира за основателно поради обстоятелството, че казусът не се отличава с фактическа и правна сложност, ответникът следва да бъде осъден да заплати на Е. П. Й., ЕГН: [ЕГН], адрес: [населено място], общ. Столична, [улица] адвокатско възнаграждение в размер на минимума, предвиден в чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юни 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно – 350 /триста и петдесет/ лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-110/07.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-5187-6/21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряване за безработица при ТП на НОИ – С. – град.

ВРЪЩА преписката на директора на ТП на НОИ – С. – град за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ – С. – град да заплати на Е. П. Й., ЕГН: [ЕГН], адрес: [населено

място], общ. Столична, [улица] сумата от 350 /триста и петдесет/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

На основание чл. 138 АПК на страните да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: